

SLOVENSKA BČELA.

Izdana 1. februarja 1851.

Nedolžnost in sila.

Proti jugu za kočevskim mestom se protezajo stertske gore. Z ene strašno visoke z germovjem obrašene skale teh gorà še zdaj žalostno bled razvaline po Kočevju gledajo. Močen grad je stal v petnajstem stoletju na tem mestu, kteriga je Miroslav, sin celjskiga kneza sozial, in kteri se je po njegovem nemškem imenu Fridrichstain imenoval.

Leta 1422 je Miroslavu perva žena umerla, in veliko jih je bilo, ki so ga dolžili, da je on sam njene smerti kriv. Uzrok te sumnje je bil pa le ta: Še ko mu je žena živila, je Miroslav enkrat vidil krasno gospodično Veroniko Dezinsko. Natora je nad to deklico vso svojo moč poskusila, da bi jo prav popolno med njene sestrice postavila. Nenavadne skoraj nadzemeljske lepote je bila, in njena lepa duša je iz krasnih bli-skajočim zvezdicam enakih oči sijala. Vsaki, ki jo je vidil, je rekел, da tako bitje ni za ti svet ustvarjeno. Miroslav jo zagleda, in žarček njenih oči uname iskrico v sercu njegovem, ktera je bolj in bolj narashala in kmalo nevgasljiv ogenj postala. Tri leta po tem, ko mu je bela smert pervo ženo pobrala, nastopi prelepa Veronika njeni mesto. Ali to je še bolje sumnjo ljudi poterdilo, še terdnejše so mislili, da je Miroslav res svojo pervo ženo umoril.

Tudi Jerman, njegov oče in njegov svak cesar Žiga nista bila zadovoljna, da je Miroslav lepo Veroniko vzel. Zakaj ne? — Zato, ker v njenih žilah ni prežlahtna kneževska ampak le vitežka kri tekla. — Cesar Žiga pokliče tedaj Miroslava k sebi na Ogersko, ga da terdo zvezati, ter ga pošlje v Celje njegovimu očetu. Ti je pa terdoserčen zadosti, da ga zapre, premoženja obropa, mu vse gradove vzame in clo Fridrichstain strašno razdene. Mende ni vedel v svoji jezi in serdu kaj boljšiga storiti, kakor se nad nedolžnim zidovjem znositi.

Veronika slišati, kaj je njeniga ljubiga Miroslava zadelo, tudi ni mogla od brezserčniga Jermana nič prida upati. Vzame toraj seboj le nekoliko zvestih služabnic, se poda z njimi v tamno gošavo, ter si iše med divjo zverino varstva ino zavetja. O kako hudo se ji je ondi godilo! Majhne nožice lepe Veronike, ktere so poprej le po mehkih pre-

progah po mični travci hodile, je zdaj velikrat ranilo neusmiljeno ternje in bodeče kamnje. Velikrat se je rudeča krvca iz nježnih ročic poce-dila, ktere niso bile navajene, po germovju jagodic brati in z njimi la-koto in žejo tolažiti. Njeno oko, ktero je v gradu tako veselo, tako brezskerbo gledalo, je zdaj v britkih solzicah plavalo, ktere so nepre-nehoma tiste blede lica kopale, na kterih so poprej krasne rudeče rožice cveteli. Ni bilo več mehke gorke posteljce, na ktero bi se bila Veronika vlegla. Njena postelja je bila merzla zemlja, njena odeja milo nebo. Od prevelike trudnosti so se ji včasih oči zatisnile, ali njeno spanje ni bilo mirno. Strah in groza, v kterih je vedno živela, ji tudi v spanju nista pokoja dala. Velikrat je v težkih sanjah svoje bele ročice proti tovaršicam stegovala in jih milo prosila, da naj jo rešijo iz rok neusmiljenega Jermana. Vidila in gledala je v sanjah svojiga preljubiga Miroslava v tamni ječi zapertiga, in zbudivši se je zopet in zopet svoje težke sanje v strašno resnico premenjene vidila. In zopet je jo strah in groza le dalje v gošavo podila.

Njeni prijatli, ki so se bali, da bi Jerman ne zvedel, kje je Ve-ronika, so ji svetovali, da naj se v Ptuj poda. Ona jih boga, in se da tam v en turn zapreti. Tako je mislila, da se bo vender hudobnemu Jermanu skriti zamogla. Ali hudobija, ktera zmiraj čuje, jo tudi v turnu zaleze. Jerman jo da tedaj zgrabiti in v ječo vreči.

Čez nekaj časa jo v Celje pripeljejo, da bi tam svojo tožbo zasli-šala. Jerman in Žiga sta jo namreč tožila, da je ona Miroslava s pe-klensko močjo na se navezala, in da je Jermana s strupom iz tega sve-ta spraviti hotla. Toda pravi uzrok te tožbe je le bil, ker nista mogla terpeti, da bi sin mogočnega celjskoga kneza ženo imel, ki mu ni bila ravnorodna. Misnila sta, kakor žalibože še v naših jasnih časih nekoliko slepcov misli, da namreč človek brez gerba in dedov še človek ni. Ve-delna nista, da so le lepe in dobre dela pravi gerb, da le žlahtno serce človeka žlahtni, ne pa rajde mogočnih prededor. Strašnih reči sta Ve-roniko obdolžila, ali nedolžnost je bila zmagavka. Ni jima gerb, nista jima imena „cesar in knez“ pomagala. Nedolžne Veronike po pravici nista obsoditi zainogla. Ali mogočni le velikrat ne praša, kaj je pravica, kaj je krivica. „Sila“ je tista pomoč, ktere se velikrat posluži, če s „pravico“ doseči ne more, kar bi rado njegovo serce. Taka se je tudi nedolžni Veroniki zgodila.

Hudobni Jerman jo da prijeti in v tamno ječo vreči, da bi tam lakote umerla. Ali to je šlo prepočas. Ko je tedaj zopet enkrat noč zemljo v svoje černo zagrinjalo zavila, prideta dva viteza in končata nesrečno Veroniko. —

Oj hudobne duše, polne neuimnih presej! Žalostna vam majka!
Josipina Ternogradska.